

Al Jardí amb... La Sra. Rius

Parlem amb la madame més famosa de Barcelona

7 Febrer, 2019



La Senyora Rius amb Sandra Palau @ Imma Domènech

El Llibre del Veí

Sandra Palau

AMOR. Al final tot es redueix a aquestes quatre lletres, no? Tots anhelem i necessitem el mateix, oi? Sentir-nos estimats, protegits... Compartir tendresa, complicitat... Encara que només sigui durant un temps breu, l'instant que dura un petó, o una carícia, o la màgia que pugui sorgir d'una trobada... Siguí el que sigui, serà l'elixir suficient per tornar a la teva rutina amb l'energia renovada. La Lydia, més **coneguda amb el nom de 'Senyora Rius'**, aconsegueix endolcir un món que sempre hem percebut com a sòrdid. I és que a casa de la Senyora Rius no s'ofereixen

serveis, ni es parla de tarifes... Si s'ha convertit en una institució és perquè la seva essència i el seu vocabulari es vesteixen de vocació, relacions...AMOR. La tranquil·litat, la comoditat, la calidesa... és tot el que envolta la Lydia. L'ídil·li comença amb una primera cita, una cita a cegues. Els senyors que visiten la **madamemés famosa de Barcelona** saben que se sentiran com a casa... I és que l'amor que sent aquesta senyora per la seva professió es transmet en cada paraula. No, no ha tingut una vida fàcil, però diu que si pogués tornar a escollir, repetiria els mateixos errors que l'han dut fins aquí... Darrere de cada persona hi ha una història, i em convida a descobrir-la dibuixant un generós somriure.... Sí, em convida... amb AMOR.

Ets una enamorada de la teva feina...

Sí, és que si no fos amb amor, no ho sabria fer d'una altra manera.

Fas que el món de la prostitució sembli més bonic...

Perquè és la meva vocació... I sempre he viscut la meva professió de forma clara i transparent. Però jo no utilitzo mai la paraula "prostitució"...

I com ho dius?

"Fer senyors"

Com vas entrar al món de "fer senyors"?

La meva mare ja s'hi dedicava... Jo vaig viure amb la meva àvia fins als catorze anys, però per un trasbals econòmic vaig haver de deixar el col·legi i em van portar amb la meva mare. Compartíem pis amb noies que feien cabaret... La mare no guanyava prou i jo vaig anar a treballar a una fàbrica. Vam anar tirant durant uns dos o tres anys, fins que la meva mare va emmalaltir i ens van fer fora del pis.

I què va passar? On vau anar?

En aquell moment jo treballava en una fàbrica d'essències, i el propietari era un senyor encantador... Quan va ser coneixedor de la situació ens va

trobar un lloc per viure. Ens va ajudar tant... Vaig sentir la necessitat d'agradir-li el que havia fet per mi i el vaig estimar molt.

O sigui que va ser el teu primer senyor...

Sí, ell sempre deia que li hauria agradat ser el darrer. Era adorable... La història va acabar perquè em va demanar que marxéssim junts a Canàries, ja que la seva família sabia de la meva existència...

I no vas marxar amb ell...

No, m'havia de quedar a Barcelona, amb la meva mare.

És clar... I com vivíeu?

Vaig començar a treballar a la duana, però amb el que cobrava no n'hi havia prou... Em van parlar d'una casa al carrer de Sant Màrius, i allà vaig començar a "fer senyors".

Suposo que el primer cop va ser dur...

El primer cop em vaig posar a plorar. El pobre senyor va tenir molta paciència, era adorable. Però després vaig descobrir que això era la meva vocació i no vaig veure mai més cap senyor com un client.

Per a tu era com si fos una cita...

Sí. De molt joveneta vaig tenir un noviet que es deia Joan. N'estava molt, d'ell... Així és que quan vaig començar a "fer senyors" m'imaginava que em retrobava amb ell, i això feia que el moment que compartia amb el senyor fos molt més que sexe... Per a mi era important fer feliç aquella persona, estimar-lo durant la nostra trobada...

T'has enamorat mai?

Mig il·lusionada del Joan, sí. Però enamorada no... Crec que no és bo enamorar-se perquè no podem ser nosaltres mateixes. Has de cedir massa...

T'ha fet por?

No, simplement he sentit que no ho necessitava. Penso que moltes dones tenen parella per tenir seguretat ... Vaig viure onze anys amb un senyor i me'l vaig estimar molt. Durant aquells anys vaig deixar de "fer senyors".

I per què es va acabar?

Perquè era massa gelós... No podia viure així. Un bon amic em va deixar uns diners i vaig poder desaparèixer, allunyar-me d'aquell senyor i tornar a començar...

Ja veig que tu no deus haver somiat mai en el príncep blau...

No he tingut mai temps per somiar (riu) Però sí que et diré que la meua vida ha estat un somni...

Has sigut feliç, doncs...

Molt, i ara també ho soc. M'agrada ajudar sempre que puc i fer feliç les persones que venen a casa meua...

Aleshores, quan vas acabar aquella relació ja vas obrir la casa de la Senyora Rius?

Bé, primer estava a un altre lloc... Era l'època dels anuncis... Però a mi no m'agradaven els anuncis explícits i grollers. En vaig publicar un de molt divertit que va tenir molt èxit: "Si ho vols saber tot, truca'm" (riu). Ja fa trenta-dos anys que soc aquí, a Villarroel. Crec que tothom em respecta perquè es nota que poso passió a la meua feina... Per això tots els senyors i les noies de casa meua s'hi troben tan bé aquí.

Com et defineixes?

Soc una senyora de moral distreta.

Què és el millor que has viscut a la teua professió?

He conegut gent molt maca, persones importants que han marcat la meua vida. Em fa molt feliç saber que durant tots aquests anys s'han format tres parelles aquí a casa, i s'han casat!

Molt bonic, sí... Ets creient?

Sí, i tinc devoció per San Cristó de Lepanto.

Vas a confessar-te?

Fa anys que no... És que no sento que hagi fet cap pecat. Pecar és dir mentides, i jo no he mentit mai. Estic segura que Nostre Senyor està content amb mi. Gaudeixo fent feliç els altres... Aquí ve molta gent que se sent sola, mancats d'afecte i tendresa... O nois discapacitats que venen acompanyats del seu cuidador o dels pares... Aquesta professió sempre serà necessària.

De tots els senyors que "has fet", amb quin t'agradaria retrobar-te ara mateix?

He estat amb molts senyors meravellosos... Però si n'hagués de triar un, seria l'Orson Wells. M'agrada molt el cinema i sempre he sentit molta admiració per aquest actor... Va ser molt bonic tenir l'oportunitat d'estar amb ell, molt agradable.

Si no t'haguessis dedicat a aquesta professió...

Doncs segurament ara seria terapeuta de parelles (riu).

Llegeixes?

Molt i de tot...

Quin és el darrer llibre que t'ha emocionat?

Dios vuelve en una harley, de Joan Brady. La protagonista descobreix que la felicitat comença i acaba en ella mateixa.

Sempre regalo un llibre a la persona que entrevisto... He triat aquest per a tu: *Amor de mala mort*. La protagonista, entre altres coses, també "fa senyors"... I ho fa... amb amor.

(riu) Si ho fa amb amor, segur que m'agradarà...



AMOR DE MALA MORT

ALFRED PICÓ - SANDRA PALAU



*Portada del llibre 'Amor de mala mort',
l'obsequi de Sandra Palau a la Senyora Rius*